

ET

ET

ET

EUROOPA KOMISJON

Brüssel 27.4.2010
SEK(2010) 488 lõplik

Soovitus:

NÕUKOGU SOOVITUS

27.4.2010,

liikmesriikide ja Euroopa Liidu majanduspoliitika üldsuuniste kohta

Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuuniste I osa

{KOM(2010) 193 lõplik}

SELETUSKIRI

26. märtsil 2010 nõustus Euroopa Ülemkogu Euroopa Komisjoni ettepanekuga käivitada uus majanduskasvu ja tööhõive strateegia „Euroopa 2020. aastal“,¹ mis põhineb majanduspoliitika tõhustatud koordineerimisel ning keskendub võtmetähtsusega valdkondadele, kus on vaja võtta meetmeid Euroopa jätkusuutliku majanduskasvu ja konkurentsivõime potentsiaali suurendamiseks. Sel eesmärgil leppis Euroopa Ülemkogu kokku ELi peamistes eesmärkides, millest liikmesriigid ja Euroopa Liit oma tegevuses ühiselt juhinduvad. Kõnealuseid eesmärke silmas pidades [on] liikmesriigid [kehtestanud] oma riiklikud eesmärgid. Komisjon teeb ELi tasandil omalt poolt tööd strateegia ellu rakendamiseks eelkõige oma seitsme suurprojekti kaudu, mis kuulutati välja Euroopa 2020. aasta strateegiat käsitlevas teatises.

Euroopa Liidu toimimise lepingus on sätestatud, et liikmesriigid peavad käsitlema oma majanduspoliitikat ja edendama tööhõivet ühise huvi küsimustena ning kooskõlastama neid nõukogus. Lepingu kahes erinevas artiklis nähakse ette, et nõukogu peab vastu võtma majanduspoliitika üldsuunised (artikkel 121) ja tööhõivesuunised (artikkel 148), täpsustades, et viimane neist peab olema esimesega kooskõlas. Nimetatud õiguslikku alust silmas pidades on tööhõive- ja majanduspoliitika suunised esitatud kahe eraldiseisva, ent oma põhiolemuselt üksteisega tihedalt seotud õigusaktina:

- nõukogu soovitus liikmesriikide ja Euroopa Liidu majanduspoliitika üldsuuniste kohta – Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuuniste I osa;
- nõukogu otsus liikmesriikide tööhõivepoliitika suuniste kohta – Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuuniste II osa.

Kõnealused suunised, mis rakendatakse ellu eespool nimetatud õigusaktidega, moodustavad ühiselt Euroopa 2020. aasta strateegia rakendamise koondsuunised.

Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuunistega kehtestatakse raamistik Euroopa 2020. aasta strateegiale ja liikmesriikide tasandi reformidele. Ühtsuse ja selguse tagamiseks on suunised oma arvult piiratud ning kajastavad Euroopa Ülemkogu järeldusi. Suunised on koondatud tagamaks, et nii liikmesriikide kui ka ELi tasandi poliitika panustaks täiel määral Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisse. Nende üheaegne järgimine aitab liikmesriikidel saada kasu koordineeritud struktuurireformide positiivsest vastastikusest mõjust eelkõige euroalal.

Sellele tuginedes koostavad liikmesriigid riiklikud reformikavad, milles esitatakse üksikasjalikult meetmed, mida nad kavatsevad uue strateegia raames võtta, pannes eriti rõhku riiklike eesmärkide saavutamiseks tehtavatele jõupingutustele ja riigi jätkusuutlikku majanduskasvu takistavate kitsaskohtade kõrvaldamiseks võetavatele meetmetele. Tuginedes komisjonipoolsele järelevalvele ja nõukogus tehtud tööle, hindab Euroopa Ülemkogu igal aastal nii ELi kui ka liikmesriikide tasandil üldist seisu strateegia rakendamisel. Samaaegselt uuritakse makromajanduslikke, struktuurilisi ja konkurentsivõimega seotud suundumusi ning üldist finantsstabiilsust.

¹ KOM(2010) 2020, 3.3.2010.

Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuunised on järgmised:

1. suunis: Riigi rahanduse kvaliteedi ja jätkusuutlikkuse tagamine
2. suunis: Makromajandusliku tasakaalu taastamine
3. suunis: Tasakaalustamatuse vähendamine euroalal
4. suunis: Teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni toetamise optimeerimine, teadmiste kolmnurga tugevdamine ning digitaalmajanduse potentsiaal vallandamine
5. suunis: Ressursitõhususe parandamine ja kasvuhoonegaaside vähendamine
6. suunis: Ettevõtlus- ja tarbimiskeskonna parandamine ning tööstusbaasi moderniseerimine
7. suunis: Tööturul osalemise suurendamine ja struktuurse tööpuuduse vähendamine
8. suunis: Tööturu vajadustele vastava kvalifitseeritud tööjõu arendamine ning töökohtade kvaliteedi ja elukestva õppe edendamine
9. suunis: Tulemuste parandamine haridus- ja koolitussüsteemide kõikidel tasemetel ja kolmanda taseme hariduse omandajate arvu suurendamine
10. suunis: Sotsiaalse kaasatuse edendamine ning vaesuse vastu võitlemine

Soovitus:

NÕUKOGU SOOVITUS

27.4.2010,

liikmesriikide ja Euroopa Liidu majanduspoliitika üldsuuniste kohta

Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuuniste II osa

EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artikli 121 lõiget 2,

võttes arvesse komisjoni soovitusi,

võttes arvesse Euroopa Ülemkogu järeldusi

ning arvestades järgmist:

- (1) Aluslepingus on sätestatud, et liikmesriigid peavad käsitlema oma majanduspoliitikat kui ühise huvi küsimust ning kooskõlastama selle nõukogus. Kooskõlas aluslepingu sätetega on Euroopa Liit välja töötanud ja rakendanud poliitika koordineerimise vahendid eelarvepoliitika jaoks (stabiilsuse ja kasvu pakt) ja makromajandusliku struktuuripoliitika jaoks.
- (2) Aluslepingus on sätestatud, et nõukogu võtab liikmesriikide poliitika suunamiseks vastu tööhõivesuuniste ja majanduspoliitika üldsuuniste.
- (3) 2005. aastal algatatud Lissaboni strateegia tugines tõdemusele, et ELil on ülemaailmset konkurentsi, tehnoloogia arengut ja vananevat elanikkonda silmas pidades vaja tõsta oma tootlikkust ja konkurentsivõimet, suurendades samal ajal ka sotsiaalset ühtekuuluvust. Lissaboni strateegia uus etapp käivitati 2005. aastal pärast vahekokkuvõtet, mis tõi kaasa suurema keskendumise majanduskasvule ning rohkemate ja paremate töökohtade loomisele.
- (4) Majanduskasvu ja tööhõivet käsitlev Lissaboni strateegia aitas kujuneda konsensusel ELi majandus- ja tööhõivepoliitika üldise suuna kohta. Strateegia raames võttis nõukogu 2005. aastal vastu² ja vaatas 2008. aastal läbi³ nii majanduspoliitika üldsuuniste kui ka tööhõivesuuniste. 24 suunises sätestati riiklike reformikavade alused, kirjeldades üldjoontes olulisemaid makro- ja mikromajanduslikke ning tööturu reformide prioriteete ELis tervikuna. Kogemused näitavad siiski, et neis suunistes ei seatud piisavalt selgeid prioriteete ja et nende vahelised seosed oleksid võinud olla tugevamad. See piiras suuniste mõju liikmesriikide poliitika kujundamisele.

² KOM(2005) 141.

³ KOM(2007) 803.

- (5) 2008. aastal alanud finants- ja majanduskriisi tagajärjel kadus märkimisväärne arv töökohti, vähenes potentsiaalne toodang ja halvenes rängalt riigi rahandus. Euroopa majanduse elavdamise kava⁴ on sellele vaatamata aidanud liikmesriikidel kriisiga võidelda, osalt koordineeritud stimuleerivate fiskaalmeetmete abil, ning euro on pakkunud makromajanduslikule stabiilsusele vajalikku tuge. Kriis on seega näidanud, et ELi majanduspoliitika koordineerimine võib anda märkimisväärsed tulemusi, kui seda tugevdada ja see tegelikkuses toimivaks muuta. Kriis tõi selgelt esile ka liikmesriikide majanduse tiheda omavahelise sõltuvuse.
- (6) Komisjon tegi ettepaneku koostada uueks aastakümneks uus strateegia – Euroopa 2020. aasta strateegia,⁵ mis võimaldaks Euroopa Liidul kriisist tugevamana välja tulla ning suunata oma majandus aruka, jätkusuutliku ja kaasava majanduskasvu teele. Asjaomaste suuniste all loetletud viis peamist eesmärki on ühised eesmärgid, mis suunavad liikmesriikide ja ELi tegevust. Liikmesriigid peaksid tegema vajalikke jõupingutusi riiklike eesmärkide saavutamiseks ja kõrvaldama majanduskasvu takistavad kitsaskohad.
- (7) Osana laiahaardelistest majanduskriisist väljumise strateegiatest peaksid liikmesriigid rakendama ambitsioonikaid reformikavasid, et tagada makromajanduslik stabiilsus ja riigi rahanduse jätkusuutlikkus, parandada konkurentsivõimet ning vähendada makromajanduslikku tasakaalustamatust. Kriisile reageerimiseks rakendatud ajutised meetmed tuleks siis, kui majanduse elavnemine on kindel, koordineeritud viisil kaotada. Fiskaalstiimulite kaotamist tuleks koordineerida stabiilsuse ja kasvu pakti raames.
- (8) Euroopa 2020. aasta strateegiast juhindudes peaksid liikmesriigid rakendama reforme, mille eesmärk on arukas majanduskasv, st selline majanduskasv, mis tugineb teadmiste ja innovatsioonile. Reformid peaksid olema suunatud hariduse kvaliteedi parandamisele ja selle kõigile kättesaadavaks tegemisele ning teadusuuringute ja ettevõtete tegevuse tulemuslikkuse tugevdamisele, et edendada innovatsiooni ja teadmussiiret kogu ELis. Samuti peaksid need õhutama ettevõtlikkusele ja aitama muuta loovad ideed innovaatilisteks toodeteks, teenusteks ja protsessideks, mis toovad endaga kaasa majanduskasvu, kvaliteetsed töökohad, territoriaalse, majandusliku ja sotsiaalse ühtekuuluvuse, ning aitama tõhusamalt kaasa Euroopa ja üleilmsete ühiskondlike probleemide lahendamisele. Sellega seoses on hädavajalik kasutada maksimaalselt ära info- ja kommunikatsioonitehnoloogia poolt pakutavaid võimalusi.
- (9) Samuti peaksid liikmesriigid seadma oma reformikavades eesmärgiks jätkusuutliku majanduskasvu. Jätkusuutlik majanduskasv tähendab majanduskasvu ja ressursside kasutamise vahelise seose kaotamist, ressursitõhusa, jätkusuutliku ja konkurentsivõimelise majanduse ülesehitamist, kulude ja tulude õiglast jaotumist ning Euroopa juhtiva rolli ärakasutamist uute protsesside ja tehnoloogia, sealhulgas keskkonnahoidliku tehnoloogia, väljatöötamisel. Liikmesriigid peaksid rakendama vajalikke reforme kasvuhoonegaaside heidete vähendamiseks ja ressursside tõhusaks kasutamiseks. Samuti peaksid nad parandama ettevõtluskeskkonda, stimuleerima keskkonnasõbralike töökohtade loomist ja moderniseerima oma tööstusbaasi.

⁴ KOM(2009) 615, 19.11.2009.

⁵ KOM(2010) 2020, 3.3.2010.

- (10) Lisaks sellele peaksid liikmesriigid seadma oma reformikavades eesmärgiks kaasava majanduskasvu. Kaasav majanduskasv tähendab ühtekuuluva ühiskonna ülesehitamist, mis võimaldab inimestel muutusteks ette valmistuda ja nendega toime tulla, et nad saaksid ühiskonnas ja majanduses aktiivselt osaleda. Liikmesriikide reformid peaksid kõrvaldama eelkõige naiste, vanemate töötajate, noorte, puudega inimeste ja seaduslike sisserändajate eest takistused tööturul osalemisel, tagades seega juurdepääsu tööturule ja võimalused sellel osaleda kogu inimese eluea jooksul ning vähendades sel viisil vaesust ja sotsiaalset tõrjutust. Samuti peaksid nad tagama, et majanduskasvust saadavad hüved jõuaksid kõigi kodanike ja piirkondadeni. Liikmesriikide reformikavade keskmeks peaks seega olema tööturu tõhusa toimimise tagamine, investeerides edukasse üleminekusse ühelt töölt teisele, asjakohaste oskuste arendamisse ja töökohtade kvaliteedi tõstmisesse ning tööturu killustumise, struktuurse tööpuuduse ja tööturult kõrvalejäämise vastu võitlemisse, tagades samal ajal vaesuse vähendamiseks piisava ja jätkusuutliku sotsiaalse kaitse ning aktiivse kaasatuse.
- (11) ELi ja liikmesriikide struktuurireformid võivad majanduskasvule ja töökohtade loomisele tõhusalt kaasa aidata, kui need suurendavad ELi konkurentsivõimet maailmamajanduses, avavad uusi võimalusi Euroopa eksportijatele ja pakuvad konkurentsivõimelist juurdepääsu olulistele importressurssidele. Reformide juures tuleks seetõttu arvesse võtta nende mõju konkurentsivõimele väljaspool ELi, et edendada Euroopa majanduskasvu ja osalemist avatud ja õiglaster turgudel kogu maailmas.
- (12) Euroopa 2020. aasta strateegia peab tuginema integreeritud poliitikale, mida liikmesriigid peaksid rakendama täies ulatuses ja samas tempos, et avalduks koordineeritud struktuurireformide positiivne vastastikune mõju.
- (13) Käesolevad suunised on küll adresseeritud liikmesriikidele, kuid Euroopa 2020. aasta strateegiat peaks rakendama partnerluses kõigi riiklike, piirkondlike ja kohalike ametivõimudega, tehes tihedat koostööd parlamentide ning samuti tööturu osapoolte ja kodanikuühiskonna esindajatega, kes annavad oma panuse riiklike reformikavade väljatöötamisse, rakendamisse ja strateegiat käsitlevasse üldisesse teavitustöösse.
- (14) Euroopa 2020. aasta strateegia tugineb arvuliselt vähematele suunistele, mis asendavad varasemad 24 suunist ning käsitlevad tööhõive ja üldisi majanduspoliitika küsimusi ühtsel viisil. Käesolevale soovitusel lisatud liikmesriikide ja Euroopa Liidu majanduspoliitika suunised on oma põhiolemuselt seotud liikmesriikide tööhõivepoliitika suunistega, mis on lisatud nõukogu [...] otsusele [...]. Koos moodustavad need Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuunised.
- (15) Kõnealused uued koondsuunised kajastavad Euroopa Ülemkogu järeldusi. Koondsuunistes antakse liikmesriikidele täpsed juhised riiklike reformikavade määratlemiseks ja reformide rakendamiseks, võttes arvesse vastastikust sõltuvust ja kooskõlas stabiilsuse ja kasvu paktiga. Suunised on aluseks võimalikele riigipõhistele soovitudele, mida nõukogu võib liikmesriikidele esitada; majanduspoliitika üldsuuniste puhul on need aluseks ka hoiatustele, mida komisjon võib majanduspoliitika kohta esitada juhul, kui riigipõhiste soovitude suhtes ei ole võetud piisavaid järeloometmeid.

- (16) Kõnealused suunised peaksid jääma kuni 2014. aastani põhiosas stabiilseks, et tagada keskendumine meetmete rakendamisele,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA SOOVITUSE:

- (1) Liikmesriigid ja vajadusel ka Euroopa Liit peaksid võtma oma majanduspoliitikas arvesse lisas esitatud suuniseid, mis on osa Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuunistest.
- (2) Liikmesriigid peaksid töötama riiklikud reformikavad välja kooskõlas eesmärkidega, mis on sätestatud Euroopa 2020. aasta strateegia koondsuunistes.

Brüssel, 27.4.2010

*nõukogu nimel
eesistuja*

Lisa:
Liikmesriikide ja Euroopa Liidu majanduspoliitika üldsuunised

1. suunis: Riigi rahanduse kvaliteedi ja jätkusuutlikkuse tagamine

Liikmesriigid peaksid rakendama stabiilsuse ja kasvu paktiga ettenähtud eelarve konsolideerimise strateegiaid ning eelkõige soovitusi, mis on liikmesriikidele adresseeritud ülemäärase eelarvepuudujäägi menetluse raames ja/või maksebilansi toetuse korral vastastikuse mõistmise memorandumites. Eelkõige peaksid liikmesriigid kuni keskpika tähtaja eelarve-eesmärkide täitmiseni saavutama struktuurse konsolideerimise, mis ületab oluliselt sihttasest 0,5 % sisemajanduse koguproduktist (SKP) aastas. Eelarve konsolideerimine peaks algama hiljemalt 2011. aastal ning varem mõnedes liikmesriikides, kus see majanduslikke asjaolusid arvestades on asjakohane, tingimusel et komisjoni prognoosid osutavad jätkuvalt majanduse elavnemisele ja jätkusuutlikuks muutumisele.

Eelarve konsolideerimise strateegiate väljatöötamisel ja rakendamisel peaksid liikmesriigid eelistama maksusid, mis ei kahjusta majanduskasvu ja tööhõivet, seadma prioriteediks majanduskasvu soodustavad kuluvaldkonnad, nagu hariduse, oskused ja tööalase konkurentsivõime, teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni, ja investeerima võrkudesse, näiteks kiirese internetiühendusse ning energia- ja transpordivõrgu ühendustesse. Kui maksusid võib olla vaja tõsta, siis peaks seda tegema ühendatult meetmetega, mille eesmärk on muuta maksusüsteemid majanduskasvu soosivaks, nihutades maksukoorma töötajumaksudelt muudele maksubaasidele, näiteks keskkonda kahjustavale tegevusele. Maksude ja toetuste süsteemid peaksid stimuleerima seda, et töötamine tasuks ennast ära.

Lisaks sellele peaksid liikmesriigid tugevdama riiklikku eelarveraamistikku, tõhustama avaliku sektori kulutuste kvaliteeti ja parandama riigi rahanduse jätkusuutlikkust kolmeosalise strateegia abil, mis koosneb võla kiirest vähendamisest, elanikkonna vanusega seotud riiklike kulutuste, nagu tervishoiualased kulutused, reformimisest ning tegeliku pensioniea tõstmises tagamaks, et elanikkonna vanusega seotud riiklikud kulutused oleksid rahaliselt jätkusuutlikud, sotsiaalses mõttes asjakohased ja kättesaadavad.

2. suunis: Makromajandusliku tasakaalu taastamine

Liikmesriigid peaksid vältima eelkõige jooksevkonto, varaturgude ning leibkondade eelarvete ja ettevõtlussektori bilanssidega seonduvast arengust tulenevat jätkusuutmatut makromajanduslikku tasakaalustamatust. Liikmesriigid, kelle jooksevkonto positsioon on püsiva konkurentsivõimetuse või usaldatavusjärelevalve- ja maksupoliitika tõttu tugevalt tasakaalustamatu, peaksid kõrvaldama selle olukorra põhjused, võttes meetmeid fiskaalpoliitika, palkade arengu, toote- ja finantsteenuste turgudega seonduvate struktuurireformide, tööturu (kooskõlas tööhõivesuunistega) või mis tahes muus poliitikavaldkonnas. Sellega seoses peaksid liikmesriigid looma palgaläbirääkimiste süsteemide ja töötajukulude arengu jaoks õiged raamtingimused, mis on kooskõlas hinnastabiilsuse ja tootlikkuse suundumustega ning vajadusega vähendada välist tasakaalustamatust. Palgakujundamise juures peaks arvesse võtma oskuste erinevust ja kohaliku tööturu tingimusi ning vahelisi majandustulemuste olulisi erinevusi riigi eri piirkondades.

3. suunis: Tasakaalustamatuse vähendamine euroalal

Euroala liikmesriigid peaksid käsutama jooksevkonto positsioonide suuri ja püsivaid kõrvalekaldeid ja muud makromajanduslikku tasakaalustamatust kui ühise huvi küsimust ja vajaduse korral võtma meetmeid selliste tasakaalustamatuste vähendamiseks. Euroala liikmesriigid, kellel on püsiva konkurentsivõimetuse tõttu suur ja püsiv jooksevkonto puudujääk, peaksid saavutama märkimisväärse iga-aastase struktuurse vähenemise. Need euroala liikmesriigid peaksid samuti püüdma vähendada tegelikke tööjõu ühikukulusid. Suure jooksevkonto ülejäägiga euroala liikmesriigid peaksid võtma meetmeid erasektori sisenõudlust kammitsevate struktuursete takistuste kõrvaldamiseks. Samuti peaksid euroala liikmesriigid võtma meetmeid, et võidelda mis tahes muu makromajandusliku tasakaalustamatuse vastu, nagu erasektori võlgade ülemäärane kuhjumine ja inflatsioonierinevused. Eelnevat silmas pidades tuleks makromajanduslikku tasakaalustamatust regulaarselt jälgida eurorühmas, kes peaks vajadusel tegema parandusmeetmete ettepanekud.

4. suunis: Teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni toetamise optimeerimine, teadmiste kolmnurga tugevdamine ning digitaalrajanduse potentsiaal vallandamine

Liikmesriigid peaksid olulisemate ühiskondlike probleemide (nagu energeetika, ressursitõhusus, kliimamuutus, sotsiaalne ühtekuuluvus, elanikkonna vananemine, tervishoid ja julgeolek) lahendamisel läbi vaatama oma riiklikud (ja piirkondlikud) teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni süsteemid, tagades piisavad ja tõhusad avaliku sektori investeeringud ning orienteerides need majanduskasvu suurendamisele. Reformid peaksid edendama tippteadmisi ja arukat spetsialiseerumist, tugevdama ülikoolide, teadusasutuste ning avaliku-, era- ja kolmanda sektori osalejate nii riigisisest kui ka rahvusvahelist koostööd ning tagama teadmiste levikut võimaldavate infrastruktuuride ja võrgustike väljaarendamise. Teadusasutuste juhtimist peaks parandama, et muuta riiklikud teadussüsteemid tõhusamaks. Sel eesmärgil tuleks moderniseerida ülikoolides tehtavaid teadusuuringuid, arendada välja maailmatasemel infrastruktuurid ning edendada teadlastele huvipakkuvaid karjäärivõimalusi ja teadlaste liikuvust. Riiklike rahastamis- ja hankemenetlusi peaks kohandama ja lihtsustama, et hõlbustada piiriülest koostööd, teadmussiiret ja tulemuspõhist konkurentsi.

Liikmesriikide teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni poliitika tuleks asetada ELi konteksti, et suurendada võimalusi avaliku ja erasektori vahendite ühendamiseks valdkondades, kus EL annab neile lisaväärtust, kasutades ära koosmõju ELi vahenditega, mis võimaldab saavutada piisava mastaabi ja vältida killustumist. Liikmesriigid peaksid kaasama innovatsiooni kõigisse asjakohastesse poliitikavaldkondadesse ja edendama innovatsiooni (sealhulgas mittetehnoloogilist innovatsiooni) laiemas tähenduses. Teadusuuringutesse ja innovatsiooni tehtavate erainvesteeringute edendamiseks peaksid liikmesriigid parandama raamtingimusi, mis seonduvad eelkõige ettevõtluskeskkonna ning turgude konkurentsivõime ja avatusega, kombineerima maksusoodustusi ja muid rahastamisvahendeid meetmetega, mis hõlbustavad juurdepääsu erakapitali (sealhulgas riskikapitali) vormis rahastamisele, suurendavad nõudlust eelkõige ökoinnovatsiooni valdkonnas (eelkõige riigihankenõuete ja koostalitusvõimeliste standardite kaudu), edendama innovatsioonisõbralikke turgusid ja eeskirjasid ning tagama intellektuaalomandi tõhusa, taskukohase ja tegeliku kaitse. Koosõlas 8. ja 9. suunisega peaksid liikmesriigid varustama inimesed laialdaste oskustega, mis on igasuguses vormis innovatsiooni jaoks vajalikud, ning tagama piisava ülikoolilõpetanute arvu loodusteaduste, matemaatika ja inseneriteaduste erialadel. Koolide õppekavades peaks olema seatud eesmärgiks toetada loovust, innovatsiooni ja ettevõtlikkust.

Liikmesriigid peaksid edendama kiire internetiühenduse kui teadmiste juurdepääsu ja nende loomises osalemise jaoks hädavajaliku vahendi arengut ja kasutuselevõttu. Liikmesriigid

peaksid kehtestama asjakohased raamtingimused laialdaselt kättesaadavat veebipõhist sisu ja veebipõhiseid teenuseid pakkuva digitaalse ühtse turu kiireks arenguks. Avaliku sektori vahenditest, sealhulgas sellistest ELi vahenditest nagu struktuurifondid ning põllumajandus- ja maaelu arengu fondid, toimuv rahastamine tuleks suunata neisse valdkondadesse, mida erainvesteeringutega piisavalt ei rahastata. Poliitikavaldkondades tuleks järgida tehnoloogia neutraalsuse põhimõtet. Liikmesriigid peaksid koordineeritud avaliku sektori ehitustööde abil püüdma vähendada võrgustike väljaehitamise kulusid; edendada kaasaegsete ja kättesaadavate veebipõhiste teenuste väljatöötamist ja kasutamist, muu hulgas e-valitsuse, elektroonilise allkirjastamise, elektroonilise identifitseerimise ja elektrooniliste maksete edasiarendamise kaudu; toetama aktiivset digitaalühiskonnas osalemist, muu hulgas meedia ja digitaalse kirjaoskuse kaudu; ning edendada turvalisuse ja usalduse õhkkonda.

ELi peamise eesmärgi kohaselt, mille alusel liikmesriigid kehtestavad oma riiklikud eesmärgid, peaks 2020. aastaks 3 % ELi SKPst investeeritama teadus- ja arendustegevusse. Praegu on väljatöötamisel näitaja, mis kajastab teadus- ja arendustegevuse ning innovatsiooni intensiivsust.

5. suunis: Ressursitõhususe parandamine ja kasvuhoonegaaside vähendamine

Liikmesriigid peaksid kaotama majanduskasvu ja ressursside kasutamise vahelise seose, pöörates keskkonnaprobleemid ümber majanduskasvu võimalusteks ning kasutades oma loodusvarasid tõhusalt. Nad peaksid rakendama vajalikke struktuurireforme, et olla edukas suureneva ülemaailmse süsihappegaasi heidete piiramise ja piiratud ressursside kontekstis. Heidete vähendamiseks peaksid liikmesriigid kasutama laialdaselt ära turupõhiseid vahendeid, sealhulgas maksustamist, et toetada loodussäästlikku majanduskasvu ja keskkonnasõbralikke töökohti, looma stiimuleid taastuvenergia ja puhaste kliimamuutusele vastupidavate tehnoloogiate kasutamiseks ning edendada energiasäästu ja ökoinnovatsiooni. Liikmesriigid peaksid järk-järgult lõpetama keskkonnale kahjulike toetuste andmise ning tagama neist tulenevate kulude ja tulude õiglase jaotamise, nii et erandid piirduksid vaid inimestega, kellel on sotsiaalsed erivajadused. Liikmesriigid peaksid kasutama regulatiivseid, mitteregulatiivseid ja maksuvahendeid, sealhulgas toodete ja ehitiste energiatõhususe nõudeid, subsiidiume, sooduslaene ja keskkonnanahoidlikke riigihankeid, et luua stiimuleid väljakujunenud tootmis- ja tarbimistavade kulutõhusaks kohandamiseks, edendada ringlussevõttu, minna üle ressurssitõhusale ja vähem CO₂-heidet tekitavale majandusele ning tagada areng vähem CO₂-heidet tekitava transpordi ja energiatootmise suunas, maksimeerides samal ajal neis valdkondades üleeuroopalist koosmõju. Liikmesriigid peaksid välja arendama arukad, ajakohastatud ja täielikult omavahel ühendatud transpordi- ja energia infrastruktuurid ning kasutama info- ja kommunikatsioonitehnoloogiasid kooskõlas 4. suunisega, et kindlustada tootlikkuse kasv, tagada infrastruktuuriprojektide koordineeritud rakendamine ning toetada avatud, konkurentsivõimeliste ja integreeritud võrguturgude arengut. Nimetatud eesmärkide toetuseks peaksid liikmesriigid kasutama igakülgset ära ELi vahendeid.

ELi peamine eesmärk, mille alusel liikmesriigid kehtestavad oma riiklikud eesmärgid, on vähendada 2020. aastaks kasvuhoonegaaside heitkogust 1990. aasta tasemega võrreldes vähemalt 20 % võrra või sobivate tingimuste korral 30 % võrra⁶ ning suurendada taastuvate energiaallikate osakaalu ELi energia lõpptarbimises 20 %-ni ja energiatõhusust 20 % võrra.

⁶ 10.–11. detsembril 2009. aastal kokku tulnud Euroopa Ülemkogu jõudis järeldusele, et osana 2012. aasta järgset perioodi käsitlevast üleilmsest ja ulatuslikust kokkuleppest kordab EL oma tingimuslikku

6. suunis: Ettevõtlus- ja tarbimiskeskonna parandamine ning tööstusbaasi moderniseerimine

Liikmesriigid peaksid tagama, et turud toimiksid kodanike ja tarbijate huvides. Liikmesriigid peaksid kehtestama ettearvavad raamtingimused ning tagama hästi toimivad, avatud ja konkurentsivõimelised toote- ja teenuste turud, eelkõige soodustades ühtse turu integreerumist, ühtse turu ja konkurentsieeskirjade tõhusat rakendamist ja jõustamist ning vajaliku füüsilise infrastruktuuri väljaarendamist. Liikmesriigid peaksid jätkama ettevõtluskeskkonna parandamist, moderniseerides riigihaldust, vähendades halduskoormat muu hulgas koostalitlusvõimeliste e-valitsuse teenuste edasiarendamise kaudu, kõrvaldades maksutõkkesid, toetades väikseid ja keskmise suurusega ettevõtteid (VKEde) kooskõlas Euroopa väikeettevõtlusalgatusega „Small Business Act” ja põhimõttega „kõigepealt mõtle väikestele”, tagades stabiilsed ja integreeritud finantsteenuste turud, hõlbustades rahastamisele juurdepääsu, parandades intellektuaalomandi õiguste jõustamise tingimusi, toetades VKEde rahvusvahelistumist ja edendades ettevõtlikkust. Riigihankeid peaks kasutama innovatsiooni stimuleerimiseks eelkõige VKEdes, järgides sealjuures avatud turu, läbipaistvuse ja tõhusa konkurentsi põhimõtteid.

Liikmesriigid peaksid toetama tänapäevast, mitmekesist, konkurentsivõimelist ning ressursi- ja energiatõhusat tööstusbaasi, tehes seda osaliselt mis tahes vajaliku restruktureerimise hõlbustamise kaudu täielikus kooskõlas ELi konkurentsieeskirjade ja muude asjaomaste eeskirjadega. Sellega seoses peaksid liikmesriigid igakülgset kasutama ära ELi vahendeid. Liikmesriigid peaksid tegema tööstusettevõtete ja sidusrühmadega tihedat koostööd, et anda panus ELi juhtivasse rolli ja konkurentsivõimesse ülemaailmses jätkusuutlikus arengus, eelkõige soodustades äriühingute sotsiaalset vastutust, tehes kindlaks kitsaskohti ning olles valmis muutusteks ning kohanedes nendega.

pakkumist vähendada 2020. aastaks kasvuhoonegaaside heitkoguseid 1990. aasta tasemega võrreldes 30 % võrra, eeldusel et teised arenenud riigid võtavad endale võrreldavaid heitkoguste vähendamise kohustusi ning et arengumaad panustavad piisavalt vastavalt oma kohustustele ja võimalustele.